

BIC, SKRYWER EN LESER

Toe ek na die vergaderplek terugkeer, het almal ernstig gelyk.

Ek het dadelik opgemerk dat die enigste vrou in die vertrek haar reggeruk het. Sy het elke venster wat op die pragtige uitsig uitkyk toegemaak, amper soos ’n non, al het haar klere op ’n heel ander roeping van die gees gedui.

Die aanpassing het die bespreking gehelp.

My aandag het reguit na die mans verskuif.

Hulle was duidelik bekommerd. Bang om die gesag te verloor wat verbonde is aan die amptelike titel op hul deure. Dit alleen het baie oor hul vermoëns verklap.

Hulle was werknemers.

Byna niemand onthou dit meer nie.

Hulle was nie die eienaars nie.

Ek het begin met ’n kort inleiding en ’n eenvoudige waarneming.

Wanneer ’n man of ’n vrou ’n vertrek met skoonmaakgoed binnekom, merk almal dadelik of die besem splinternuut is, want ’n nuwe besem maak ’n ander geluid.

Hulle het my aangestaar.

My skoolseun-Frans het gehelp, al het jare se praat van ander tale soms die uitspraak beïnvloed.

Ek het geglimlag.

Toe het ek verduidelik dat Bing my plasing in ’n verwysingspunt omskep het, dit binne Gillette-verwante soektogte geplaas het en Wall Street-ontleders laat glimlag en daaroor laat nadink het. Google, daarenteen, het dit bloot as ’n

teenwoordigheid met min invloed binne sy webekosisteem behandel. Wat Yandex in Rusland betref, het dit dit feitlik heeltemal van relevansie gestroop.

En tog was ek daar.

In my tuisdorp.

Met die hele direksie van BIC France buite my voordeur.

Vergesel van Chanel, wat die enigste ware toegevoegde waarde van die vergadering gebly het.

Ek was nog steeds net ’n skrywer.

Meer as ooit het ek die mag van vertelling verstaan. Hê was besig om interessanter te word as besit.

En mense het die eerste hulpbron van elke maatskappy gebly. Die intelligente oplossing was nooit om iemand huis toe te stuur nie. Die intelligente oplossing was om dinge deur idees te verander. Dis presies wat vroue aan mans doen van die oomblik dat hulle gebore word.

Voordat ek weg is, het ek my werksak oopgemaak. Terwyl ek my gereed gemaak het om te groet, het ek ’n verseëlde pakkie op die tafel neergesit. Daarin was tien penne. Ek het hulle gevra om dit nie oop te maak voordat ek weg is nie.

Chanel het na my gedraai. “Waarheen gaan jy?”

Ek het geglimlag. “Ek gaan ’n storie skryf en die wêreld van mense verander. Ek weet uiteindelik hoe dit gedoen word. Die enigste verskil is dat wat ek deur my skryfwerk voorstel, altyd beter is.”

Nadat ek weg is, het hulle die pakkie oopgemaak. Daarin het hulle op elke pen ’n naam gedruk gevind: BICGILLETTENARRATIVE.

Dit is tydens ’n eenvoudige vergadering gebore. En soos so baie eenvoudige dinge het dit onvergeetlik geword.

Ferdinando